

Z OBSAHU:

VÁCLAV NECKÁŘ • LENKA DUSILOVÁ • NEVER SOL • ILLE
IMODIUM • HM... • YVETTA SIMONOVÁ • KAREL ČERNOCH • JIŘÍ DĚDEČEK
DVOŘÁKOVÉ TRIO • DIVADLO SPEJBLA & HURVÍNKY • DIVADLO JÁRY CIMRMANA

VÁCLAV NECKÁŘ SLAVÍ

VIDEO

Supraphononline

Václav Neckář převzal 24. 10. Diamantovou desku za 7 600 700 prodaných nosičů

Foto © 2013 Martin Kubica

Václav Neckář oslavil sedmdesátiny. Zní to až neuvěřitelně, na svůj věk rozhodně nevypadá. Po nemoci se zotavil; při setkání sice stále mluví trochu pomaleji, koncertuje ovšem jako o život. Samozřejmě za (hudební i lidské) pomoci bratra Jana, kapelníka Neckářovy dvorní skupiny Bacily. Letošní permanentní turné vyvrcholí 22. prosince vánočním koncertem v pražské Hybernii.

Ke kulatinám vydává Supraphon Václavu Neckářovi zajímavou desku, po které jistě sáhnou všichni fanoušci – a že jich nejen v naší zemi je! Album se příznačně jmenuje Václav Neckář – *Největší hity 1965–2013*. Povídáme si o ní s oběma bratry, kteří to spolu táhnou dál...

V čem je tohle album jiné než vaše dosavadní „bestofky“?

V. N.: Asi tím, že výběr písní šel zcela mimo mě. Jeho autorem je Pavel Višek, já jsem do toho nezasaňoval. A taky tím, že tu je i jedna písnička, která nebyla nikdy vydána, protože je zcela nová. Vlastně moje zatím poslední nahrávka z 25. září. Jmenuje se *Podzim*.

Supraphon přišel s výběrem, který jste hned odsouhlasili?

J. N.: Jak jsme řekli, má ho na svědomí Pavel Višek. K dispozici jsme měli i seznam nejžádanějších písní rádia Blaník. Tyhle dvě záležitosti se prolínaly a vznikla deska největších hitů. Můj největší a jediný zásah byl v tom, že jsem na desce prohodil pořadí dvou písní.

V. N.: Jsem moc rád, že Pavel Višek vybral i dvě písně z filmu *Šíleně smutná princezna* z roku 1968. Na film i na písničky z něj moc rád vzpomínám.

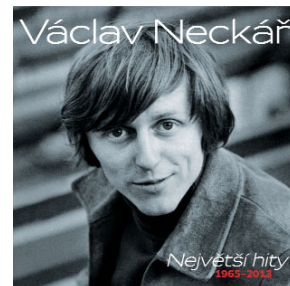
Václave, v bookletu jsou všechny písničky okomentované, ke každé máte nějakou vzpomínku. Mimo jiné říkáte, že vaši asi nejmilejší písnič-

kou je *Kdo vchází do tvých snů má lásku*. Proč právě tahle?

V. N.: Ta píseň je krásná. Napsal ji Peter Sarstedt. Poprvé jsem ji slyšel a koupil si singl, když jsme vystupovali v pařížské Olympii. Moc se mi líbila hned na první poslech. Po Zdeňkovi jsem dlouho chtěl, aby mi na ni napsal český text, dlouho jsem do něj hučel, aby už to konečně udělal, ale on vždycky říkal: „*Ještě tady se mi to moc nelíbí, ještě v tomhle místě to musím změnit*“, a tak dál. Nakonec to trvalo sedm let, než tenhle text vznikl. Tu píseň zpívám moc rád a myslím si, že ani Peter Sarstedt ji nezpíval tolikrát, jako já. Vedle češtiny jsem ji zpíval i v němčině, angličtině, španělštině nebo ruštině.

Ta písnička je skutečně krásná a ze života; měl jste při zpívání na mysli nějaké konkrétní dívky?

V. N.: Měl a v průběhu času různé... (smích)

SU 6214-2

LENKA DUSILOVÁ & BAROMANTIKA LIVE AT CAFÉ V LESE

VIDEO

Supraphonline

SU 6227-2

Foto © 2013 Tomáš Zilvar / VICE

Lenka Dusilová, jedna z nejvýraznějších osobností tuzemské hudební scény, vydala v říjnu u Supraphonu se svou kapelou BAROMANTIKA první živé album na DVD i CD. *Live at Café v lese*, které vzniklo v produkci společnosti VICE, v režii Tomáše Zilvara. *Live at Café v lese* plynule navazuje na úspěšné kritiky i posluchači ceněné album *Baromantika* (2011) a stává se předzvěstí spoluautorské studiové novinky, kterou kapela chystá na příští rok.

„Dříve nebyla odvaha, zralost, zkušenost. Předcházela léta hledání vlastní formy a hudebně všeschných kolegů blízkých mé povaze. Taková společnost se mi začala otevírat již s *ETERNAL SEEKERS*. Následující sólový počín *Baromantika* a více než rok koncertování s týmem jejích spolutvůrců (*Tin Soldiers* a B. Hlavenková) nás proměnil

v plnohodnotnou kapelu, která není ozdobou zpěvačky, ale svébytné hudební těleso s vlastním jazykem, zvukem a duší, která je schopna na posluchače přenášet silné emoce,” vysvětluje Dusilová hlavní důvody, proč vydává záznam koncertu až nyní po pěti sólových albech.

Live at Café v lese, jenž čítá celkem třináct písní, převážně z alba

Baromantika, včetně skladby Brother s hostujícím Justinem Lavashem, nabídne zajímavou alternativu k obvyklému přístupu v tvorbě koncertních záznamů. Napovídá tomu fakt, že místo aby se natáčelo v některém z větších tuzemských klubů, rozhodli se Lenka s kapelou a režisérem Tomášem Zilvarem jít opačnou cestou. Vsadili na intimnější ráz komor-

ního prostředí podzemní části Café V lese v pražských Vršovicích, kde koncertovali tři večery.

Aktuální podzimní koncerty Lenky Dusilové a BAROMANTIKY

2. 11. Košice, Radnice
3. 11. Ostrava, Parník
21. 11. Praha, KC Novodvorská

NEDOŽITÉ 70. NAROZENINY KARLA ČERNOCHA PŘIPOMENE SUPRAPHON ALBEM *PÍSENIČKY POTICHU* A KONCERTEM, KTERÝ POŘÁDÁ DCERA TEREZA ČERNOCHOVÁ

Právě dcera Karla Černocha, Tereza, sestavila z málo známých či zcela neznámých nahrávek kompilaci *Píseňky potichu*. Tyto nahrávky zachycují zpěváka bez rockového nebo bigbandového doprovodu, jen s kytarou či malou partou.

Je to vlastně písničkářská deska. Kromě občasné malé kapelky uslyšíme jen hlas, kytaru a slova. Podstatnou část si napsal a na kytaru zahrál zpěvák sám. Zbylé písně jsou, až na jednu převzatou výjimku, původní, a byly napsány přímo pro Karla Černocha.

Nahrávky jsou z let 1972 až 1990, a i když některé z nich už možná dnes zvukově zcela neobstojí technicky, jsou všechny dokladem zpívání muže s obdivuhodným rozsahem a technikou.

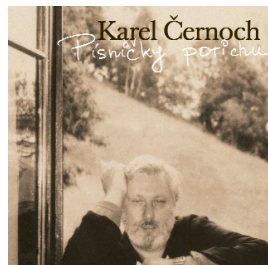
Album vychází 11. října a bude pokřtěno na koncertě v pražské La Fabrice.

Koncert k nedožitým 70. narozeninám Karla Černocha, který se koná 11. listopadu 2013 v La Fabrice, určitě nebude smutným vzpomínáním. Bude to oslava hudby a připomínka písní i výjimečného hlasu oblíbeného zpěváka a muzikanta. „Snažím se o tento koncert již od doby, kdy můj otec zemřel. Důvod je velmi prostý. Věřím, že jeho osobnost, tvůrčí práce i sametový hlas jsou důležitou součástí české populární hudby“ říká Tereza Černochová k této jedinečné akci.

Písně v nových aranžmá a spojeních zazní v podání mnoha hostů z řad Karlových vrstevníků i mladé generace, Lenky Dusilové, Vojty Dyky, Bary Baskové, Marie Rottrové, Dana Bárty, Jitky Zelenkové, Mira Žbirky, Petra Jandy a dalších.

K uspořádání celého koncertu pomáhá i crowdfunding, tedy hromadné financování prostřednictvím www.hithit.com. A právě přispěvatelé touto formou budou jedinými diváky, kteří budou mít možnost zažít koncert naživo.

Celý koncert bude zaznamenávat Česká televize.

SU 6231-2

Foto © 2013 Otto Diabola

VIDEO

Supraphonline

SU 6225-2

Supraphonline

Foto © 2013 archiv Supraphonu

NEVER SOL HUDBA ŘEKNE I TO, CO NELZE ŘÍCT SLOVY

Sára Vondrášková alias Never Sol je skladatelka, klavíristka a zpěvačka, o které se hodně mluví a jistě ještě více mluvit bude. Do nejširšího povědomí vstoupila díky písni **Lay Down**, která zazněla ve filmu Davida Ondříčka **Ve stínu**. Kromě toho zněl její hlas i ve skvělém polském snímku **Yuma**. Sára zpívá anglicky, i když se, jak říká, češtině do budoucna nebrání. I z jejího debutového supraphonského alba nazvaného **Under Quiet** zní tedy angličtina. Především ale skvělá muzika a podmanivý zpěv, který nenechá nikoho chladným.

Co je vlastně Never Sol – vaše předzívka, název kapely nebo celého dlouhodobého projektu?

Asi všechno dohromady, i když ten název zřejmě nejvíc pasuje k našemu projektu. Kapela je to ale vlastně taky; hrajeme výhradně živě, dřív s bubeníci Lenkou Dundrovou, od křtu desky se nám kapela zvětšuje. Never Sol ale pořád cítím jako organický projekt, do kterého patří i muzikant a producent Honza Muchow a pokud se bude kapela rozšiřovat kvůli živému hraní, tak pojme i další lidi. A patří sem i náš vizuál, grafické zpracování projektu. Takže shrnuto: Never Sol je projekt, který se neustále vyvíjí.

Bubenice Lenka Dundrová je váš věrnou souputnicí; co vy a bicí – dokázala, byste Lenku zastoupit?

To určitě ne, na bicí jsem se nikdy neučila. Ráda bych se ale na bicí naučila nebo se s nimi alespoň více sblížila. Už kvůli rytmice, rytmickému citění. To se vždycky hodí.

S nabídkou na vydání alba přišel Supraphon?

Ano, tahle nabídka přišla po úspěchu písničky **Lay Down** z filmu

Ve stínu. My jsme tehdy s Honzou Muchowem plánovali EP, tedy kratší desku, ale po nabídce na dlouhohrající cedéčko jsme od téhle myšlenky upustili a soustředili jsme se na album. Většinu písniček jsem měla připravených, některé jsem doskládala v průběhu nahrávání desky. Z materiálu, který jsme měli k dispozici, a bylo ho dost, jsme pak desku sestavili.

Vaše spolupráce s Honzou Muchowem je zřejmě hodně úzká, intenzivní...

Trvá už minimálně dva roky. Náš obvyklý postup je tenhle: přinesu písničku, kterou složím u piana a společně pracujeme na její aranži. Někdy ji nahodí Honza sám a pak ji dotváříme – rozdělujeme barvy a nástroje, finalizujeme jednotlivé sekvence. Potom se bavíme, hodnotíme, říkáme si, co je dobré a co ještě dotáhneme nebo předěláme. Tuhle velmi přirozenou cestou se věci valí dál a dál, až písnička dostane konečnou podobu. Občas se oproti té původní verzi docela dost změní.

Prý máte zajímavou metodu komponování...

Většinou komponuju u piana, brnkám si. Skládám akordy, aby k sobě pasovaly, a když cítím, že pasují, že to funguje, jdu dál. V téhle fázi je pro mě nejdůležitější harmonie. Když mám harmonii, skládám melodii. A k tomu si zpívám nějaký nesrozumitelný text, slova, která neexistují. Tohle si nahrávám. A ku podivu – když tu věc pak poslouchám, skládá se mi do nějakého smyslu, který v ní vidím a cítím. Teprve pak vzniká konečný text a podoba skladby. Přitom mám ráda, když sednu za piano a přijde celá písnička, vlastně ze mě spontánně vyplyne. Pokud nepijde, může zůstat nehotová i hodně dlouho nebo ji nedokončím nikdy.

Radili jste na album *Under Quiet* písničky s nějakou logikou, aby na sebe navazovaly nebo k sobě ladily?

Ani ne, písničky na desce jsou různé staré, některé třeba i tři roky, jiné tři, čtyři měsíce. Jistě, písničky na desku jsme skládali tak, aby spolu fungovaly, ale myslím si, že fungují hlavně proto, že vznikly z mých životních zkušeností a z mého vnímání světa. Mají tedy jednotný náboj a logiku. Myslím si, že ať by byly

poskládané jakkoliv, bylo by to v pořádku.

Výběr písní na desku byl zcela na vás?

Byla to čistě naše věc – jak jsme to s Honzou vymysleli, tak to bylo. První ve výběru byly čtyři písničky, které už jsme chystali na zmíněnou EP desku, a píseň **Lay Down**. Pak přišla nabídka od Supraphonu – a my jsme pokračovali v atmosféře předznamenané těmito písněmi.

Hodně se o vás začalo mluvit v souvislosti s titulkovou písničkou Davida Ondříčka *Ve stínu*, to asi byla taky do značné míry práce Honzy Muchova...

Píseň **Lay Down** vznikla ještě před filmem, ale byla ještě v jakési kostce. S nápadem, že by mohla být použita do filmu, přišel právě Honza. Dal ji poslechnout Davidovi Ondříčkovi, tomu se píseň líbila, a tak jsme ji s Honzou a Michalem Novinským dotvořili tak, aby celkově ladila s muzikou k filmu. Na mém novém albu je právě tahle „filmová“ verze. Asi i na koncertech ji budeme hrát dost podobně.

ILLE NĚŽNÁ DUŠE Z DRSNÉHO KRAJE

Olga Königová alias ILLE před časem vydala nové album *Ve tvý skříní*.

Křest CD se vydařil stejně jako zmíněná deska. Album u posluchačů boduje, některé singly s úspěchem rotují nejrůznějšími rádii a recenze, které se objevily v tisku i na internetu, nešetří chválou. Poprávu. Olga se svým týmem a deska samotná si ji rozhodně zaslouží.

VIDEO

Supraphonline

SU 6221-2

Foto © 2013 Marek Svoboda

O desce *Ve tvý skříní* si povídáme s jejím producentem Dušanem Neuwerthem a frontmankou, textařkou a skladatelskou Ille.

Lze-li věřit internetovému překladu, „ille“ znamená norský „špatný“; věděla jste to?

I.: Ne, to jsem nevěděla a popravdě, jak mi to teď říkáte, jsem z toho špatná. (smích) Jméno ILLE vychází z francouzštiny, ale vlastně náhodou, cíl to nebyl. Tohle jméno se mnou jde už nějakou dobu a má svůj vývoj. Používala jsem je jako přezdívku na internetu a pak bylo vlastně přirozené, že tak pojmenuji i svou kapelu. Ile – někdy se píše i se dvěma el – znamená ve francouzštině ostrov. Tohle jméno jsem vytáhla z názvu jedné knížky. Jenom škoda, že norský je ille špatný. Zrovna sever máme rádi.

Asi i sever Čech, odkud pocházíte. Projevuje se tenhle kraj i ve vaší muzice?

I.: Určitě. Myslím si, že kdybych nevyrostala v Ústí nad Labem, byla by moje muzika jiná. Ústí má, jakožto město s chemičkou v centru, zvláštní, hrubou poetiku, svoje inverze a mlhu. K tomu je tu ale i hrad Střekov a krásná krajina – kopce, Labe. Dohromady to dělá zajímavou atmosféru, která je inspiračním zdrojem pro citlivky. Na Ústí bylo navázáno vždycky docela dost hudebníků a výtvarníků. Je odtud třeba kapela Houpací koně.

Prolínání muzikantů různými kapelami (zmínila jste své vystupování v Umakartu, na vaší desce hostuje část Druhé trávy) je asi běžnou záležitostí...

I.: Je to přirozený důsledek podobného cítění hudby a společných témat. V takovém případě se snadno vytvoří jakási rodina lidí s podobnými zájmy a podobným citem pro věci – a pak je migrace muzikantů různými kapelami úplně normální.

Prý málo muzikantů má na svém debutu jako hosty tolik hvězd, jako právě vy!

I.: S některými se znám dlouho, třeba s Lubošem Malinou a Lubošem Novotným z Druhé trávy už od dětství. Ti další se pak nabalovali postupně. S návrhem na duet s Jaromírem Švejdlíkem přišel Dušan Neuwerth, Tomáš Neuwerth je Dušanův brácha, s Márdim jsme se potkali při natáčení Potápěčů (druhé desky Obří broskve) A tak dále...

Dušane, proč jste se rozhodl produkovat desku ILLE?

D. N.: Protože se mi hudba ILLE líbí, to se pak produkuje dobře. Některé písničky jsme na desku měnili možná trochu víc, než ILLE čekala, tak se je kapela musela vlastně znovu učit, ale byla to práce radostná. To je vždycky, když děláte na něčem, co vám konvenuje.

V čem ty změny spočívaly?

D. N.: Vždycky jsme se dívali na to, co by které písničky líp slušelo, nakonec je na desce, myslím si, tak půl napůl akustika a elektronika. Chtěli jsme, aby každá píseň byla osobitá, odlišná od hudby jiných kapel. Nekladli jsme si žádné must-ry předem; podmínka byla jenom jedna: aby to pořád byla Olga a aby byla svá. Pak jsme každé písničky zvlášť dávali takový kabát, o kterém jsme si mysleli, že je nejlepší.

Jak byste vůbec charakterizovala svoji muziku?

I.: Jsou to melancholické písničky, někdy je ještě schovávám za převlastek holčičí. Stává se, že za mnou pak lidi chodí s tím, že jim holčičí nepříjdou. Asi to je trochu zavádějící, tak to přestávám používat. Někdo tomu říká alternativní pop, někdo indie pop. Myslím, že to všechno sedí.

IMODIUM PŘICHÁZÍ S VALERIÍ

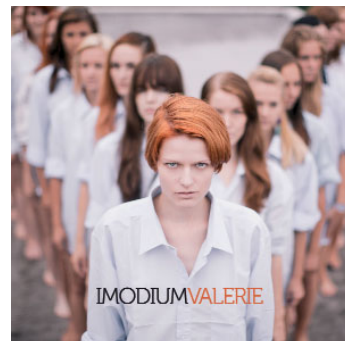
Broumovská rocková čtveřice Imodium se znovu hlásí. Tři roky po předešlém albu **Polarity** vydala nyní u Supraphonu čtvrtý řadový počín ve své diskografii, kolekci třinácti písní nazvanou **Valerie**. Album, vznikalo od jara do podzimu letošního roku a kapela na něm pracovala v několika studiích s producentem Martinem Volákem. Tím producentem, se kterým v roce 2004 natočila stejnojmenné debutové album.

Foto © Pavel Svoboda

Supraphonline

SU 6229-2

který kapela zveřejnila v září. Právě v něm se osudová Valerie poprvé představila. Má svůj předobraz?

„Myslím, že i já jsem v životě na někoho, jako je Valerie, narazil. Příběh na desce je ale posbíraný z několika míst. Několik mých přátel vlastně prožilo celkem identický příběh. Některé to dost semlelo a dlouho se z toho dostávali. Rád bych připomněl, že vše funguje i opačně. I muž může táhnout ke dnu ženu, pochopitelně. A fascinuje mě, jak jsou ty příběhy identické napříč generacemi,“ vysvětluje Thom.

Valerii najdeme samozřejmě i na obalu alba. Jeho autorem jsou Martin Linhart, režisér prvního klipu k desce, a sama kapela. Dívky za Valerie se rekrutují z řad fanynek Imodia. K focení se přihlásily po výzvě na Facebooku.

„Fotilo se na jedné výškové budově v Hradci Králové. Vtipné bylo, že jsme v dešti, větru a asi patnácti stupních museli dívkám sdělit, že budou jen ve spodním prádle, košili a bosé. Klaplo to ale, šly do toho a mají náš neskonale obdiv,“ vzpomíná Thom.

Hosty alba jsou Honza Křížek, jenž hraje na piáno, a zpěvačka skupiny Nanosféra Žanett Vargová.

V listopadu startuje **Valerie Tour**, při kterém se čtveřice vrátí na pódia s programem, v němž bude kladen důraz na písničky z nového alba.

„Od začátku do konce děláme kolem turné věci mnohem precizněji a snažíme se vše promýšlet. Počínaje místy, kam přijedeme, přes organizaci, promo až po koncerty jako takové, na které teď s sebou poprvé poveze scénou. Chceme, aby lidé pohodlně sehnali lístek, aby si koncert maximálně užili a aby měli na co vzpomínat. O to všechno se snažíme. Mimo to, křtít se bude na více místech a vždy budeme mít na křtech hosty,“ říká Thom.

Název novinky napovídá, že by mohlo jít o koncepční dílo. Imodium ostatně už koncept předvedlo na předešlém dvojalbumu **Polarity**, které rozdělilo na část elektrickou a akustickou.

Kytarista Thom říká: „Nejedná se

o koncept v pravém slova smyslu. Nejen že je to disciplína, na kterou si netroufáme, ale koncepční album nám přijde svazující. Naše deska je přesto vlastně o dvou postavách. O chlapci, který potkal svou osudovou dívku Valeriei. Valerie je ta, která

vás svým způsobem ničí a vy se přesto nedokážete odloučit, žít, existovat bez ní. Uděláte pro ni vše, i přesto, že vás vědomě deštá.“

Thom mimoděk odkazuje na videoklip ke stejnojmenné skladbě,

Foto © 2013 Lukáš Kadeřábek

Začalo to čirou radostí a zjištěním *...to by mohlo být zajímavé* (2000), následoval *Oběd* (2004), pak se připravil *Plán na zimu* (2008) a tropily se *Klukoviny* (2011). Teď přichází čas zvolat *Lovu zdar* a přidat tak další zářez do studiové diskografie skupiny Hm.... Těšit se na něj můžete v pátek 1. 11., kdy album vyjde u vydavatelství Supraphon. Online obchod s hudbou Supraphonline.cz navíc nabízí již nyní, vůbec poprvé v historii Hm... jejich

kompletní diskografii v digitální podobě.

Novinka vznikala stejně jako všechna předchozí alba ve studiu JáMor Ondřeje Ježka. „*Nahrávat u Ondřeje je velmi zábavné, ve studiu je mnoho věcí, které vydávají nějaký zvuk a často na to ani nevypadají. Máme v něj velkou důvěru, co se týče zvukového i jiného vkusu a vždycky se těšíme, jaký nástroj/zvuk/ruch nám na nahrávku dohraje,*” komentuje to „nejvyšší člen Hm...” Marek Doubrava.

Zvyky kapela nemění ani co se textů týče. Opět se tedy můžeme těšit především na zhudebněné básně a to až už českých klasiků (Jaroslav Seifert, František Halas, Josef Kainar, Bohuslav Reynek), básníků generace mladších (Ludvík Kundera, Ivan Wernisch) či básníků vrstevníků (Viktor Špaček, Simona Racková). Jeden text pochází od Raymonda Carvera (USA) a tři přímo z kapelových řad (Marek Doubrava).

Stylově se pak dá očekávat pro Hm... typicky široký záběr jdoucí od jazzu, přes rock až po klasiku a podřizující se jednotlivým básním a jejich náladám. Co však pro Hm... doposud během jejich devatenáctileté historie obvyklé nebylo, je přítomnost zpěvačky, konkrétně Jany Jelínkové ze Sto zvířat, jež zpívá v písni *Budete zlá* (Josef Kainar). A není to zdaleka jediná specialita nového alba. Na ty další si však ještě chvíli počkejte....

YVETTA SIMONOVÁ OSLAVÍ V PONDĚLÍ 4. LISTOPADU 2013 NEUVĚŘITELNOU PĚTAOSMDEŠÁTKU! SUPRAPHON JIŽ NYNÍ PŘICHÁZÍ SE ZLATOU KOLEKČÍ, KTERÁ NA TŘECH CD MAPUJE JEJÍ BEZMÁLA ŠEDESÁTILETOU HUDEBNÍ KARIÉRU, KTERÁ STÁLE TRVÁ!

Paní Yveta Simonová začínala jako herečka na bratislavské Malé scéně. Působila postupně s orchestry Jiřího Procházky, Zdeňka Bartáka a hlavně Karla Vlacha. Jako zpěvačka a herečka vystupovala v Divadle Na Fidlovačce a v Hudebním divadle Karlín. Proslula jako sólistka (*Já jsem zamilovaná, Lampióny...*) i v duetech s Milanem Chladilem (*Děti z Pirea, O nás dvou, My dva a čas...*). Vždycky byla perfekcionistka, oblíbená po celá desetiletí u širokých vrstev spíše konzervativnějšího publika. U Supraphonu natočila přes 500 hudebních snímků.

Úspěšnou uměleckou činnost Yvety Simonové mapuje 3CD Zlatá kolekce. Obsahuje celkem 73 nahrávek, které dokumentují její nezaměnitelný hlas a projev v proměnách času: první písnička pochází z roku 1956.

Yveta Simonová je dnes již bezpochyby legendou. Bývá oblíbenou partnerkou v duetech. Na novém 3CD jsou její slavné duety s Milanem Chladilem i s Richardem Adamem. Na tomto výročním výběru se podařilo sestavit to nejúspěšnější, nejzajímavější a dokonce i dosud nikdy nevydané.

Zlatá kolekce Yvety Simonové znovu dokazuje, jak zpěvačka hladce zvládla přechod z doby, kdy vokalisté byli spíše pouhou součástí orchestru, do postavení sólové hvězdy. Simonová stojí mimo pomíjivé kategorie a škatulky. Vytvořila si vlastní, sympatický a velmi ženský styl. Desítky jejích hitů především ze šedesátých a sedmdesátých let obstály navzdory měnícím se hudebním trendům.

SUPRAPHON VYDAL V KOMPLETU CD & DVD **PROSO!** PRVNÍ A JEDINÉ KONCERTNÍ PROVEDENÍ SLAVNÝCH MELODIÍ, ODCIZENÝCH Z OPERETNÍ FRESKY **JÁRY CIMRMANA**

Foto © 2013 Jiří Hanzl

U příležitosti zahájení provozu slavného vídeňského obřího kola byla vypsaná soutěž o nejlepší operetu. Obeslal ji také Čech Jára Cimrman, a to rozmáchlým sedmihodinovým dílem Proso. Vinou snad své jediné záporné vlastnosti – drobného šklublivosti – nepodal zásluku s partiturou doporučeně, což umožnilo Franzu Lehárovi, Johannu Straussovi, Oskaru Nedbalovi a dalším členům poroty, aby si geniální operetní fresku doslova rozebrali.

Vědecký tým českých cimrmanologů, vedený Zdeňkem Svěrákem, dokázal v jediném koncertním provedení původního Prosa dne 13. července 2013 ve Smetanově síni Obecního domu v Praze, že autorem světově proslulých melodií z Netopýrů,

Polských krví a mnoha dalších operet je zapomenutý Čech Jára Cimrman. Po 120 letech se tyto hudební poklady zaskvěly na festivalu Prague Proms ve světové premiéře a ve skvělé interpretaci Českého národního symfonického orchestru, vedeného Liborem Peškem. Mimořádné výkony podali zpěváci Adriana Kohútová, Miloň Čepelka a Tomáš Černý.

Koncert byl v režii Jana Svěráka proveden ve Smetanově síni a současně přenášen přímo do 53 kin v celé České republice.

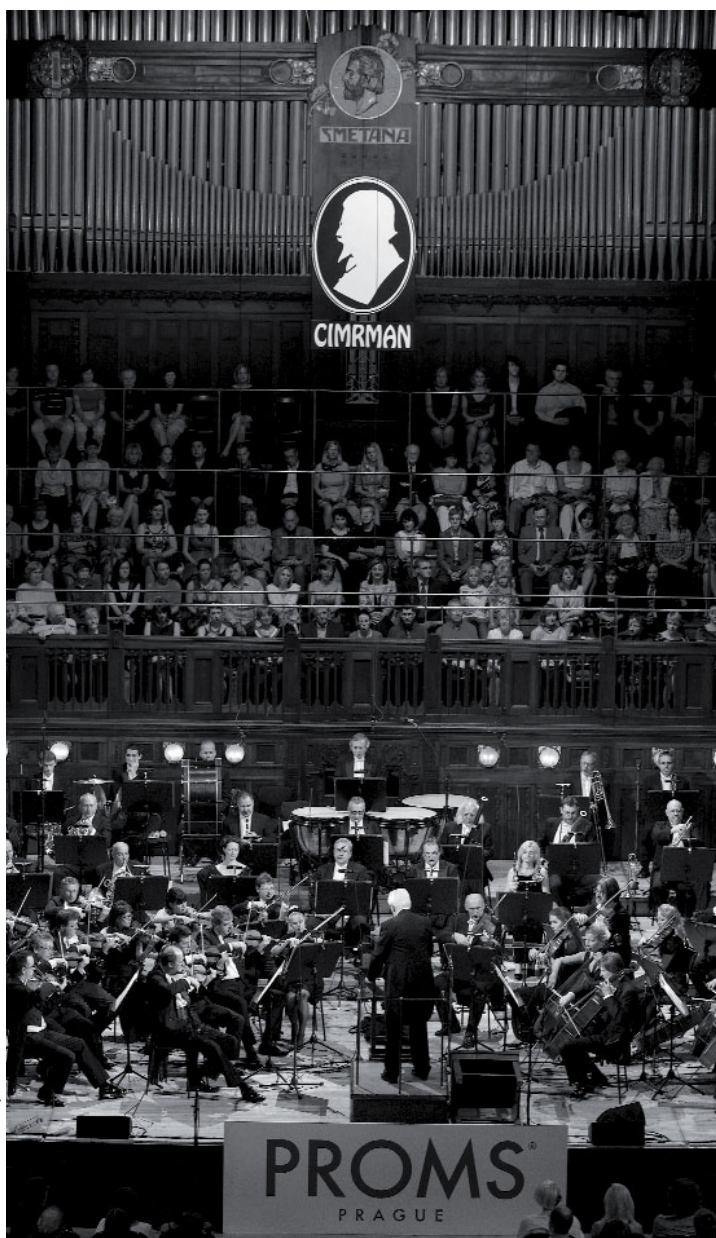
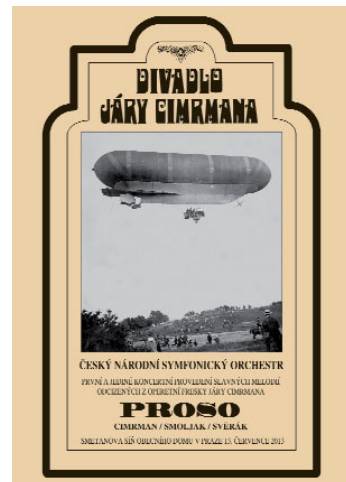

Foto © 2013 Studio Malý

SU 7126-2

SU 7126-9

Foto © 2013 Jiří Hanzl

Foto © 2013 Jiří Hanzl

Supraphonline

JÍŘÍ DĚDEČEK A MALÁ TLUSTÁ VÍLA

Tři otázky pro Jiřího Dědečka u příležitosti vydání audioknihy *Pohádky o Malé tlusté víle*.

Supraphonline

Jak Vás napadlo napsat pohádkový příběh a kde jste bral inspiraci?

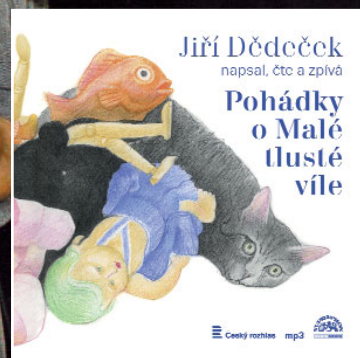
Měl jsem v rozmezí šesti let dvě dcery, Viktorku a Toničku. Myslím, že není větší inspirace nad čtyřletou holčičku, které žvatlá, zvědavě komentuje svět a oplývá bezbřehou fantazií. Poslouchal jsem, jak hovoří se svými hračkami, taky jsem si hrál, vyprávěl a vymýšlel. A najednou tu byly ty absurdní příběhy a já je musel zapsat, abych je nezapomněl. Na jednu z pohádek si ale už nevzpomenu, jmenovala se O zeleném prasátku. Obě dcery tvrdí, že jsem ji nikdy nedopovídal, protože jsem usnul.

Existuje i jevištní podoba této knížky?

Mně by se samozřejmě líbilo pohádky inscenovat, maličko jsme to i nakousli s Petrem Niklem, který je báječný performer a určitě by to uměl, ale nevím, zda nám to čas dovolí. Pokud ano, já bych chtěl hrát Prasisko.

Máte rád v pohádkách šťastné konce?

Mám velmi rád šťastné konce, dokonce bych řekl, že na nich trvám. Aspoň v pohádkách.

SU 6192-2

Foto © 2013 xxxxx

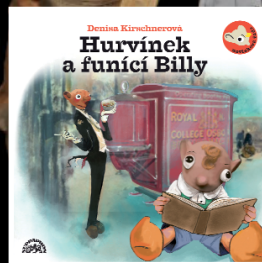
DIVADLO SPEJBLA A HURVÍNKA POTĚŠÍ SVÉ PŘÍZNIVCE NOVOU NAHRÁVKOU, KTERÁ VYPRÁVÍ PŘÍBĚH FUNÍČÍHO VYSAVAČE

Opět po roce Supraphon přichází s novou nahrávkou Divadla Spejbla a Hurvínka. Příběh se tentokrát inspiroval skutečnými a především komickými okolnostmi vzniku jednoho domácího zařízení s neprávem pošramocenou pověstí – vysavače.

Spejbl, Hurvínka a Máníčka zavedou posluchače do Anglie počátku 20. století. Pan Spejbl, coby gentleman v burince, vynalezne vysavač, který nazve „funící Billy“. Mimočodem první vysavač si nevysloužil

svůj název náhodou – byl tak obrovský, že ho táhl koňský povoz, a vydával tak hrozný zvuk, až plašil koně.

Obal nového CD *Hurvínka a funící Billy* vychází ve zbrusu novém layoutu z dílny autora, výtvarníka a režiséra Divadla Spejbla a Hurvínka Mikiho Kirschnera, který vznikl ve spolupráci s grafičkou Andreou Dobrovorskou. Scénář napsala Denisa Kirschnerová, hudbu složil Jiří Toufar a režie nahrávky se ujala Helena Štáchová.

SU 6189-2

VIDEO

Supraphonline

Foto © Martin Kubica

Supraphononline

Foto © 2013 Petra Borggreve

SU 4144-2

DVOŘÁKOVÉ TRIO

KOMBINACE TRADIČNOSTI A MODERNOSTI

Dvořákovo trio funguje už deset let, byť s tímto názvem ani ne půlrok. Jak sami jeho členové říkají, komorní soubory se mohou profilovat dvojím způsobem: buď má každý z členů své preferované sólistické nebo orchestrální povinnosti, a tak se občas sejdou a sem tam natočí desku, nebo spolu pracují cíleně a systematicky po mnoho let, staví na naprosté sešranosti, soubor je živým organismem. Dvořákovo trio je někde napůl cesty mezi těmito možnostmi. Houslista Jan Fišer je koncertním mistrem PKF – Prague Philharmonia, klavírista Ivo Kahánek i violoncellista Tomáš Jamník jsou žádanými sólisty; v triu spolu nicméně pracují systematicky a cílevědomě. V žádném případě nechtějí tvořit příležitostný soubor s jepicí délkou existence.

Se všemi třemi sympatickými mladíky jsme se sešli nad prvním albem Dvořákova tria obsahujícím Dumky a tři Slovanské tance (v komorní úpravě) Antonína Dvořáka a Klavírní trio g moll Bedřicha Smetany.

Proč jste se rozhodli změnit název tria?

T. J.: Hrajeme spolu už deset let a změna názvu přišla úplně spontánně, přirozeně. Důvodů bylo několik. Po těch deseti letech jsme přemýšleli, co a jak dál. Jedna ze záležitostí k přemýšlení byla i změna názvu. Víte, ono to je jako s jakýmkoliv jiným přejmenováním, řídí se určitými pravidly. Komorní soubory mají v zásadě dvě možnosti: buď vyberou název zcela nový, originální, takový, který zaujme; nebo se vydají cestou tradiční. My jsme soubor, který se celou

svou práci snaží spíš navazovat na ty tradice – byť nám mistr Suk, se kterým jsme byli až do jeho posledních dnů v kontaktu, vždycky říkával: oprostěte se od tradic a hledejte nové cesty! My jsme od počátku mysleli na průřez tradičnosti a nového náhledu. Té skutečnosti, že tenhle název už nějaké soubory používaly, jsme si samozřejmě vědomí; proto jsme v první fázi oslovili instituce a lidi, kteří jsou s Antonínem Dvořákem nejvíce spjatí, tedy Společnost Antonína Dvořáka, pana Antonína Dvořáka třetího a další, a ptali jsme se: byli byste rádi, kdybychom se jmenovali Dvořákovo trio? Odezvy byly natolik dobré, že jsme do toho hned šli. I s očekáváním, které to nese...

I. K.: Samozřejmě, to si uvědomujeme. Myslíme si, že tahle očekávání dokážeme splnit. Dvořákovo trio je

název dobře srozumitelný i v cizině.

I. K.: Mysleli jsme i na to. Naše trio se doposud jmenovalo Trio Concertino, čímž jsme chtěli přiznat naše vazby na soutěž Concertino Praga, kterou jsme všichni tři vyhráli. Navíc v tomhle názvu byl fórek: concertino, malá skupinka mladých hudebníků vyhraňující se vůči orchestru. Řekli jsme si ale, že už jsme velcí kluci, kteří mají něco za sebou. A taky jsme si uvědomili, a to souvisí s vaší otázkou, že pokud chceme fungovat v zahraničí, musíme být i posly české hudby. A v souvislosti s názvem se Antonín Dvořák nabízel ze všech nejvíce. Kromě toho jsme se jeho hudbou vždycky velmi intenzivně zabývali. Navíc – Dvořák je zcela nadčasový a nás to bude nutit uvažovat koncepčně dlouho dopředu, nikoliv pouze v horizontu roku, dvou.

Dramaturgie alba byla jasná hned?

T. J.: Já teď žiji v Německu. Vždycky mě fascinovalo umění Němců, například v architektuře, vzít staré tradiční záležitosti, navázat na ně a přidat k nim nové prvky, které věc oživí. Podobné je to s námi: chceme nabízet tradiční repertoár spolu s věcmi, které se nehrají a už vůbec nenahrávají často. Ty na albu reprezentují Slovanské tance v komorní úpravě. Vezměte si třeba tanec A dur, který Dvořák nedokončil. Vždycky se hrál ve verzi Jarmila Burghausera, kterého si velmi vážím, měl skvělý náhled na věc a na Dvořáka byl odborník, ale taky měl jisté kompoziční limity. Proto jsem požádal Jiřího Gemrotu, aby ten tanec nejdříve „odkompletnil“ a pak sám dopsal. A právě v této verzi Slovanský tanec A dur zní na našem albu.